

У К Р А Ї Н А

МІСЬКА РАДА МІСТА КРОПИВНИЦЬКОГО

СЕСІЯ СЬОМОГО СКЛИКАННЯ

Р І Ш Е Н Н Я

від " _____ " _____ 2019 року

№ _____

Про звернення Міської ради міста Кропивницького до Президента України, Кабінету Міністрів України, Верховної Ради України та Ради національної безпеки і оборони України щодо захисту інституції сім'ї в Україні

Керуючись ст. 140, 146 Конституції України, ст. 25, 26, 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Міська рада міста Кропивницького

В И Р І Ш И Л А:

1. Направити звернення Міської рада міста Кропивницького до Президента України, Кабінету Міністрів України, Верховної Ради України та Ради національної безпеки і оборони України щодо захисту інституції сім'ї в Україні згідно з додатком до цього рішення.

2. Контроль за виконанням даного рішення покласти на секретаря Міської ради міста Кропивницького та постійну комісію міської ради з питань діяльності ради, депутатської етики, Регламенту міської ради, відзначення нагородами, забезпечення законності, релігії, засобів масової інформації, регуляторної політики, підприємництва, інвестицій та зовнішньоекономічної діяльності.

Міський голова

А.Райкович

Додаток
до рішення Міської ради міста
Кропивницького
«___» _____ 2019 року № ___

ЗВЕРНЕННЯ

Міської ради міста Кропивницького до Президента України, Кабінету Міністрів України, Верховної Ради України та Ради національної безпеки і оборони України щодо захисту інституції сім'ї в Україні

Згідно з Конституцією України та визнаними Україною міжнародними правовими документами держава має зобов'язання перед інститутом сім'ї щодо її розвитку та захисту.

Так, відповідно до статті 16 Загальної декларації прав людини, сім'я є природним і основним осередком суспільства і має право на захист з боку суспільства та держави. У статті 23 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права зазначено, що сім'я, як союз чоловіка й жінки є природним і основним осередком суспільства та має право на захист з боку суспільства і держави. Згідно зі статтею 51 Конституції України, сім'я, дитинство, материнство і батьківство охороняються державою.

Водночас глибоку занепокоєність викликає той факт, що донині влада так і не визначилася із державною стратегією розвитку та підтримки сім'ї. Така стратегія, на нашу думку, повинна базуватися на традиційних для України духовно-моральних християнських цінностях і природному розумінні сім'ї як законного союзу чоловіка та жінки, які народжують і виховують дітей.

Сьогодні є безліч викликів, які впливають на стан людей і сімей в Україні: сирітство, діти-інваліди та діти з особливими потребами, матері-одиначки, неповні сім'ї, неможливість повноцінно реалізувати свої конституційні права на лікування, навчання, житло, соціальний захист та гідний життєвий рівень. Разом з тим, із незрозумілих причин держава надає пріоритетну увагу лише штучно створеній проблемі так званої дискримінації людей з нетрадиційною сексуальною орієнтацією. Наводимо кілька прикладів:

1. У проекті анонсованих змін до Конституції України Робоча група з прав, свобод та обов'язків людини і громадянина Конституційної Комісії підготувала змінену редакцію статті 51, яка визначає поняття шлюбу та сім'ї. Якщо у чинній Конституції зазначено: «Шлюб ґрунтується на вільній згоді жінки і чоловіка», то у запропонованих змінах пропонується записати: «Право на шлюб, створення сім'ї гарантується законом. Кожен з подружжя має рівні права і обов'язки у шлюбі і сім'ї». Робоча група пропонує вилучити слова «чоловік» та «жінка». У такий спосіб здійснюється спроба закласти

конституційну основу для легалізації одностатевих цивільних партнерств і так званих «шлюбів».

2. У листопаді 2015 року Уряд затвердив «План дій з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року» (далі – План дій). Метою даного плану є вдосконалення діяльності щодо забезпечення прав і свобод людини в Україні, забезпечення їх пріоритетності під час визначення державної політики та прийнятті рішень органами державної влади та органами місцевого самоврядування, а також об'єднання українського суспільства довкола розуміння цінності прав і свобод людини.

Разом з тим, деякі положення Плану дій є суперечливими, бо несуть загрозу національній безпеці держави та єдності українського суспільства. Це стосується, зокрема, положень щодо надання окремих прав та привілеїв представникам сексуальних та гендерних меншин (лесбійкам, гомосексуалістам, бісексуалам, трансгендерам тощо), серед яких:

- легалізація цивільних партнерств для одностатевих пар (пункт 105 підпункт 6);
- спрощення процедури зміни (корекції) статі (пункт 64);
- заборона дискримінації на ґрунті сексуальної орієнтації та гендерної ідентичності, за якою виділяють трансгендерів та транссексуалів (пункт 105);
- право на публічну демонстрацію своїх поглядів та переконань представниками ЛГБТ-спільноти (пункт 39 підпункт 5);
- право на всиновлення дітей трансгендерами, транссексуалами, трансвеститами та іншими особами з розладами статевої поведінки (пункт 105 підпункт 7).

Вищезазначені положення Плану дій можуть загрожувати національній безпеці України, адже спотворять моральні цінності молодого покоління, будуть нівелювати інститут сім'ї, зменшить кількість нових подружжів, руйнуватиме моральні засади українського суспільства, підриватимуть народжуваність, провокуватимуть загострення демографічної кризи в країні.

Окремі пункти Плану дій, зокрема, що стосується дозволу на всиновлення дітей трансгендерами, транссексуалами, трансвеститами, несуть пряму загрозу психічному здоров'ю дитини і порушують її права на гармонійний розвиток, право на свободу від спостерегання та участі в способі життя осіб, які не можуть визначитися, якої вони статі. Дитина спостерігатиме за нетрадиційною формою поведінки всиновлювача, буде сприймати її як норму і транслювати у власному житті.

Таким чином, легалізація, поширення та сприяння способу життя ЛГБТ-спільноти руйнуватиме інститут сім'ї, яка є центральним компонентом індивідуального, соціального та економічного розвитку будь-якого суспільства.

Разом з тим Планом дій не передбачено багатьох необхідних заходів для охорони материнства і дитинства, зокрема, заходів із подолання проблем неповних сімей, народження дітей поза шлюбом, збільшення народжуваності, скорочення рівня розлучень, зменшення кількості дітей-сиріт, у тому числі соціальних сиріт, допомоги сім'ям з дітьми, малозабезпеченим сім'ям тощо. Плану дій бракує також заходів у сфері боротьби з надмірною сексуалізацією дітей, забезпечення охорони суспільної моралі, тощо.

Більш того, на фоні того, що в країні ідуть бойові дії на сході, питання пов'язані із введення у законодавство різних новацій щодо гендерної ідентичності та захисту від дискримінації представників секс-меншин та надання їм додаткових прав є не доречним, адже суспільство вимагає вирішення більш пріоритетних завдань, а тому «педалювання» цих питань може викликати збільшення напруги у суспільстві.

3. У листопаді 2015 року Верховна Рада України внесла зміни до Кодексу законів про працю. Головна мета цієї ініціативи — впровадити словосполучення «гендерна ідентичність» і «сексуальна орієнтація» у національне правове поле. Таким чином, була встановлена пряма дискримінація людей і роботодавців (у тому числі у релігійних і навчальних закладах), де неможливе працевлаштування людей, що ведуть аморальний спосіб життя або мають розлади власної психосексуальної ідентифікації.

4. Восени 2017 року, вже вкотре, відбувалися наполегливі спроби ратифікувати Конвенцію Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству – так званої Стамбульської конвенції. Існує достатньо обґрунтувань, щодо неможливості ратифікації Україною Стамбульської конвенції. Зокрема:

- кожна держава, яка підписала міжнародний договір, має суверенне право не надавати згоду на його обов'язковість, тобто не ратифікувати, але при цьому не діяти в порушення його об'єкту та мети. За 6 років із 47 держав-членів Ради Європи: 3 – не підписали і не ратифікували Стамбульську конвенцію; 22 – підписали, але не ратифікували (серед них такі держави, як Велика Британія, Німеччина, Греція, Ірландія, Ісландія, Ліхтенштейн, Люксембург, Норвегія, Словаччина, Хорватія, Швейцарія); 22 – підписали і ратифікували цей договір. Наприклад, США, які вважались найбільшою демократією в світі, часто підписували, але не ратифікували ключові міжнародні угоди (Киотський протокол до Рамкової конвенції зі зміни клімату, Конвенцію ООН з морського права тощо), що не заважало їм запроваджувати ефективний механізм регулювання тих чи інших відносин на рівні національного права;

- головною перешкодою до ратифікації Стамбульської конвенції є введене нею визначення поняття «гендер» та похідних від нього. На відміну від загального уявлення про гендерну рівність (чи заборону гендерної дискримінації) як рівність виключно між чоловіком та жінкою (чи заборону дискримінації на підставі статі) у різних сферах суспільного життя, відображеного, зокрема, у Законі України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків», Стамбульська конвенція впроваджує інше розуміння гендеру (стаття 3), проводить чітку різницю між поняттям статі та гендеру (пункт 3 статті 4), та гендерну ідентичність (за якою виділяють трансгендерів, агендерів, транссексуалів – загалом, нараховують близько 50 типів гендеру).

5. У лютому-березні 2016 року Кабінет Міністрів України запровадив посаду Урядового уповноваженого з питань сім'ї. Проте за кілька днів під тиском певних організацій і урядових структур інших країн, що лобіюють інтереси представників ЛГБТ, Кабінет Міністрів України без жодного правового обґрунтування скасував своє ж рішення.

На противагу цьому, 7 червня 2017 року Кабінет Міністрів України запровадив посаду Урядового уповноваженого з питань гендерної політики. На цю посаду було призначено Катерину Левченко.

Наголошуємо, що така непослідовна державна політика Кабінету Міністрів України викликала велике обурення громадськості та депутатів. Зокрема, 65 місцевих рад різних рівнів (у тому числі 11 обласних) звернулися до Президента України, Кабінету Міністрів України, Верховної Ради України та Ради національної безпеки і оборони України щодо захисту інституції сім'ї в Україні. Також вважаємо неприйнятною заяву Урядового уповноваженого з питань гендерної політики Катерини Левченко, що прозвучала в інтерв'ю 8 грудня 2018 року в ефірі Громадського радіо. Урядовий уповноважений висловила думку, що такі ініціативи загрожують національній безпеці і обороні, вони неконституційні і, загалом, депутатів місцевих рад, які звернулися до державних органів влади щодо захисту інституції сім'ї в Україні, потрібно притягнути до кримінальної відповідальності. Катерина Левченко також заявила, що має намір звернутися 10 грудня 2018 року до Служби безпеки України. Окрім цієї ініціативи, у її інтерв'ю була висловлена кричуща маніпуляція фактами. Цими діями вона дозволила собі заплямовувати честь та гідність патріотів України, які відстоюють інтереси українських сімей, домислами в якихось ганебних зв'язках з Російською Федерацією. Таку позицію урядового чиновника навіть складно коментувати, але залишити її без уваги ми не маємо права.

Враховуючи вищевикладене, з огляду на зазначені вище нормативні документи та постанову Верховної Ради України від 08.12.2015 № 854-УІІ «Про Рекомендації парламентських слухань на тему «Сімейна політика України – цілі та завдання», з метою захисту і розвитку інституту сім'ї, ми, депутати Міської ради міста Кропивницького, просимо вас:

1. Зберегти чинну редакцію статті 51 Конституції України, у якій декларується, що шлюб ґрунтується на вільній згоді чоловіка та жінки.

2. Вилучити словосполучення «сексуальна орієнтація» і «гендерна ідентичність» з Кодексу законів про працю України та з інших законів, законопроектів і урядових документів, як такі, що несуть виключно ідеологічне та антинаукове навантаження, та не допустити включення цих словосполучень у нові закони та нормативно-правові акти.

3. Не допустити ухвалення закону України «Про цивільне партнерство», що передбачено п. 6 статті 105 Плану дій з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року.

4. Виключити з проєктів регулятивних правових актів у освітній сфері та з текстів підручників норми і положення про статеве виховання, що ставлять за мету «подолання гендерних стереотипів».

5. Припинити спроби ратифікувати Конвенцію Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству (Стамбульської конвенції).

6. Заборонити пропаганду різних видів девіантної статевої поведінки, у тому числі у формі так званих «маршів рівності», «прайдів», «гей-парадів»,

«фестивалів квір-культури» тощо, та прийняти Закон України «Про заборону пропаганди гомосексуалізму».

7. Ліквідувати інституцію Урядового уповноваженого з гендерної політики, як таку, що викликає чимало суперечностей у суспільстві та звільнити Катерину Левченко із займаної посади. На противагу цьому, створити Міністерство у справах сім'ї або запровадити інститут Урядового уповноваженого з питань сім'ї. На відповідні посади призначити людей, які відомі своєю відданістю справі захисту інтересів сім'ї та моральності в українському суспільстві.

8. Зупинити процес внесення змін до Конституції України та інших нормативно-правових актів в частині викривлення дефініцій сім'ї, шлюбу, батьківства, материнства й дитинства.

Міський голова

А.Райкович